

09 08 2019

Сатхи зиндагии мо вобаста ба андешаю рафтори худӣ мост. Табиист, ки саодати пайваста ва неъматҳои фаровон ҳамеша насиби кас намегарданд. Дар шебу фарози зиндагӣ ҳамеша дар шитобем. Шитобкорӣ сабаб мешавад, ки зиштихоро неқ пиндорему хубиву накукорихои ақлу хирадро нодида гузарем. Ифрот бо ҳама боду ҳавои назарфиребаш калбу рӯҳ ва дидаи ақлу ҳуши моро кӯр мекунад. Китоби зиндагӣ аз таҷрибаю ҳикмат ва панду насихатҳои ибратомӯз ҳолӣ набуда, дастраси ҳар хонанда ва дӯстдори асили фанни зиндагӣ мебошад. Ҳикматҳои беназири китоби зиндагӣ моро водор мекунад, ки аз ҳар саҳифа ва ҳар сатри он самаранок баҳрабардорӣ намоем ва андешаю афкори худро бо усули наву, дар маҷрои наву созандагӣҳои боз ҳам азимтаре равона созем. Зиндагии мо аз ранҷу ганҷ, муҳаббату рақобат ва садокату хиёнат барин мафҳумҳои пуртазод ҳолӣ нест. Чашидани лаззати ҳар қадоме аз ин мафҳумҳо ба сабки андешаронӣ ва рисолати мафкураамон вобастагии зиёд дорад. Агар қудрати андешаи мо маҳорати дидану шинохтани нури дар дуриҳои дур аён будаи иқболу саодат, ғайзу баракатро дошта бошад, он гоҳ метавон аз лаззати ҳони меҳнати мо баҳравар шуд.

Ҳастагӣю парешонҳои ва ғаму андух дар ҳамон даргоҳ ҷойгузин мешавад, ки аҳли он сарзамин дарси ваҳдату қудрат, ибрату нусрат ва асолати рафокатро наомӯхтаю таҷриба накарда бошанд. Қадри озодию неъмат, сулҳу ваҳдат ва ғайзи меҳнатро оне

мешиносаду кадр мекунад, ки кудрати андешааш мизони ҳақку ботилро бе хато муайян карда метавонад. Касе, ки талхии гаму гурбат, дарду ранҷ ва ҷабру ситамро эҳсос карда бошад, кимати озодию ободӣ, ишқу муҳаббат ва саодату садокатро медонад. Миллати мо аз он миллатхоест, ки ҷӣ будани дарду гам, шикасту реҳт ва гурбату ранҷро медонад. Ҷӣ будани озодию адолатро хуб мешиносад. Аз он тоифае нестем, ки барои мо дигарон ҳамаи шароити зисту зиндагӣ ва неъмату сарватҳои дилхоҳро ҳада карда бошанд.

Саҳнаи ҷурафиро таърих бо раванди бемайлону тавоноии худ ҳамеша таъсиргузори ҷараёни ҳаёти одамон буда, имтиёз ва меҳру шафқати ҳоссаи худро ба ягон миллату давлат ва қавму қабиле чун мерос раво надоштааст. Бартарию имтиёз ва зиндагии шоиста зодаи ақлу ҳирад ва андешаи солими ҳар ҳалқу миллат ва давлату ҳукумат хоҳад монд.

Имрӯз ба симои ороштаю дилқашӣ шаҳру рустои Ватани азизамон нигариста, созандагӣю ободкорихои пайдарпайро шоҳид мегардем. Намои қуллан тағйирёфтаи ҳар ғӯшаи кишвар дар сифату сурати зебо нишон, самара ва дараҷаи андеша, тафаккур ва ҷаҳонбинӣю худшиносии мардуми мо. Андешаҳои наву созандаи мо чун насими тозафарини фасли баҳорон дар ҳама самтҳои фаъолияти захираҳои кишварамон тавачҷуҳпазир буда, дастовардҳои боз ҳам бештару ҳубтареро тавлид менамоянд. Як назари ҳолисона ба пойтахти азизамон - шаҳри Душанбе кофист.

Мувофиқи маълумоти бисёре аз сарҷашмаҳои таърихӣ, шаҳри Душанбе 27 - умин пойтахтест, ки аҷдоди мо бунёд кардаанд. Аз соли 1924 то имрӯз дигар на Марғу Хирот, Афросиёбу Самарқанд, Ҳамадону Урганҷ ва Бухорову Қобул, балки Душанбе пойтахти нави давлати тоҷикон ва тоҷикистониён аст.

Имрӯз, ки андешаю тафаккур ва ҷаҳонбинӣи мардуми мо дар сатҳу сифати нисбатан фарқкунандае аз замони гузашта аст, бештару ҳубтар аз ҳама бояд ваҳдати андешаро дар заминаи устувору ҳалалнопазир, нигоҳи дақиқу дурбинона ва обутоби ҳолисан ватанпарваронаю баҳардӯстона такмил дода, қорҳои созандагӣю ободкорихои бештареро ҳам дар пойтахту ҳам дар вилояту ноҳияҳо вуҷуд диҳем.

Андешаи наву нигоҳи наву амалҳои наву дар партави андешаю дурбинҳои Пешвои муаззамӣ миллат муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон дар фосолаи солҳои 2019 - 2021, ки Солҳои рушди деҳот, сайёҳӣ ва ҳунарҳои мардумӣ эълон гардидаанд, саросари марғу буми Тоҷикистонро ба мисли пойтахташ назаррабою гулбасар хоҳанд намуд.

Имомалӣ ТАБАРИ